

Μάνος

Ο Μαύρος

Κορμοράνος

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΒΙΩΜΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΚΕΡΤΩΣΗΣ ΕΠΙΣΕΚ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΣΥΓΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ
Ε.Π.Ε.

ΠΑΙΔΕΙΑ ΜΠΡΟΣΤΑ
2^ο Επιχειρησιακό Πρόγραμμα
Εκπαίδευση και Αρχική
Επαγγελματική Κατάρτιση

Αναστέλιος Κωνσταντίνου

Μάνος

ο μαύρος κορμοράνος

Κείμενο - Εικονογράφηση: Ανδρέας Γκέσιος

ΚΠΕ ΠΟΡΟΪΩΝ
2004

Κέντρο
Περιβαλλοντικής
Εκπαίδευσης
Ποροίων
Μαθητική Εστία
62055 Κάτω Πορόια
Τηλ.: 23270 23227 - Fax: 23270 23223
e-mail: kpeporoi@otenet.gr

Το παραμύθι αυτό γράφτηκε για τις ανάγκες του προγράμματος του Κ.Π.Ε. Ποροίων
«Παρέα με το Μάνο, το μαύρο Κορμοράνο»,
που απευθύνεται σε παιδιά πρώιμης παιδικής ηλικίας.

Κείμενο - εικονογράφηση: Ανδρέας Γκένιος
Layout: Ένθεσις, τηλ. 23210 56356
Εκτύπωση: Forza print, τηλ. 23210 20090

Έκδοση του Κέντρου Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης Ποροίων

© 2004 ΚΠΕ Ποροίων
κατόπιν συμφωνίας με το συγγραφέα

Ανδρέας Γκένιος

Γεννήθηκε στο Βαμβακόφυτο Σερρών. Σπούδασε Γεωλογία και στη συνέχεια τελείωσε την Παιδαγωγική Ακαδημία Μυτιλήνης. Εργάζεται στην Α/μια Εκπαίδευση μέχρι σήμερα ενώ το 2002 τελειώνει και την Α.Σ.Κ.Τ. Θεσσαλονίκης. Έχει ασχοληθεί με το παιδικό θέατρο και τώρα μετεκπαιδεύεται στο Διδασκαλείο Θεσσαλονίκης στο τμήμα Ειδικής Αγωγής.

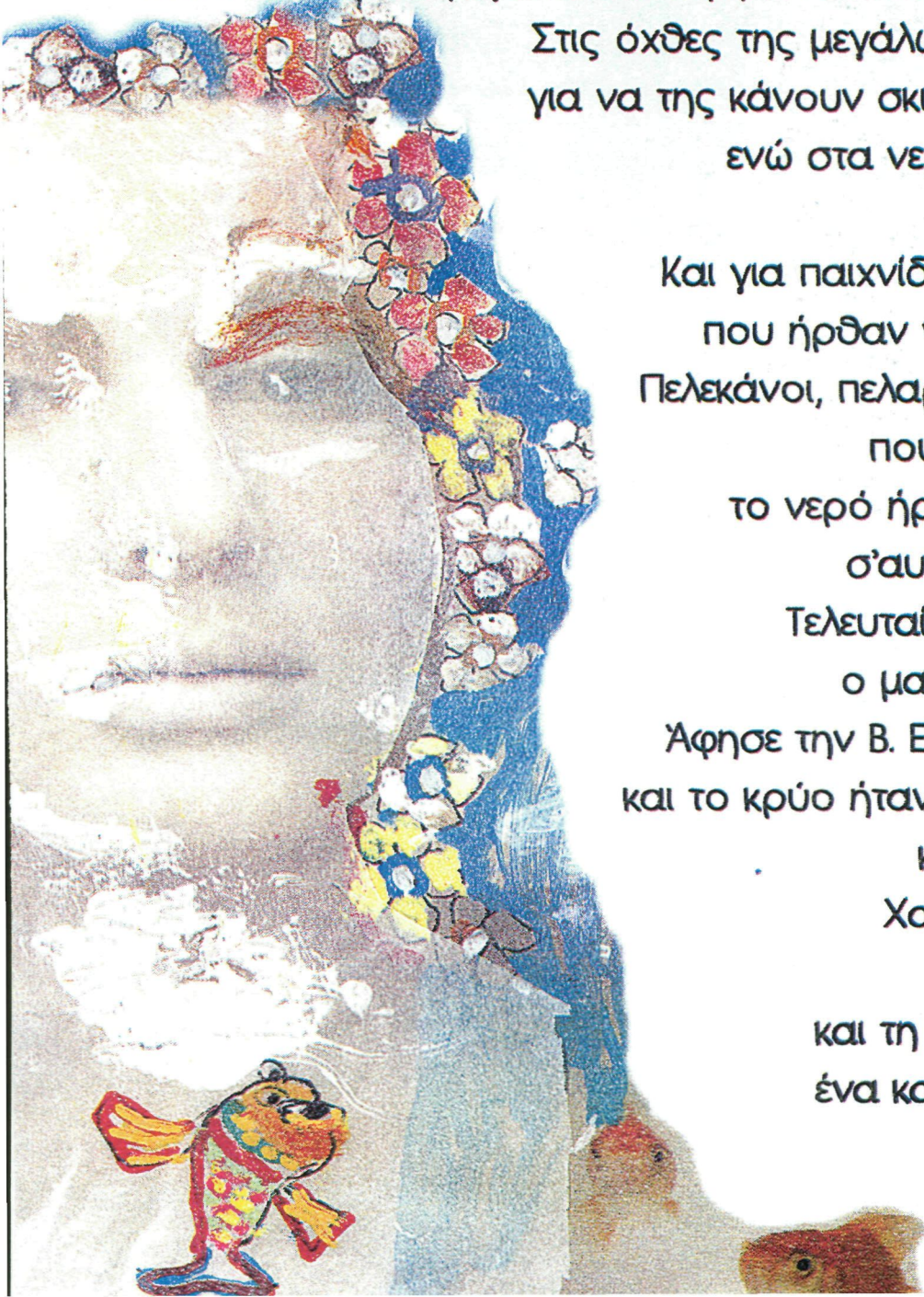

Κάποτε πριν πολλά πολλά χρόνια εδώ στα μέρη μας αντάμωσαν ο Στρυμόνας και το Μπέλλες. Έσμιξαν και από τότε δεν χώρισαν ποτέ. Με τον καιρό απέκτησαν και μια κόρη. Τη "Λίμνη Κερκίνη". Το όνομά της περίεργο, μα το πιο περίεργο απ' όλα ήταν πως δεν έμοιαζε με τα άλλα παιδιά. Ήταν από ... νερό, ναι από νερό. Και δεν μεγάλωνε όπως τα άλλα παιδιά. Ο μπαμπάς της ο Στρυμόνας φρόντιζε να μην της λείπει ποτέ το νερό. Όταν είχε ξηρασία και δεν έβρεχε χαμήλωνε κι αδυνατίζε. Μα όταν έβρεχε μεγάλωνε και ψήλωνε πολύ.

Στις όχθες της μεγάλωσαν πολλά δέντρα για να της κάνουν σκιά και να δροσιζεται ενώ στα νερά της κολύμπαγαν χιλιάδες ψάρια.

Και για παιχνίδια είχε αληθινά ζώα που ήρθαν να ζήσουν μαζί της. Πελεκάνοι, πελαργοί κι αλλά πουλιά που ξετρελαίνονται για το νερό ήρθαν να φωλιάσουν σ' αυτόν τον παράδεισο. Τελευταία ήρθε κι ο Μάνος, ο μαύρος Κορμοράνος.

Άφησε την Β. Ευρώπη όπου ζούσε και το κρύο ήταν τσουχτερό κι ήρθε κι αυτός στην λίμνη. Χαιρέτισε τη λίμνη και τ' άλλα πουλιά και τη ρώτησε αν υπάρχει ένα καλό μέρος να μείνει.

Η λίμνη χαμογέλασε και του είπε: «Μάνο, όλα αυτά τα δέντρα που φύτεψαν γύρω μου περιμένουν τα πουλιά να φωλιάσουν στα κλαδιά τους.

Θα 'θελα πάρα πολύ να μείνεις

κι εσύ στην παρέα μας

και να με ξυπνάς κάθε πρωί

με το κελήδημά σου.

Διάλεξε όποιο θέλεις.»

Ο Μάνος διάλεξε ένα

ψηλό κλαδί σ' ένα

ψηλό δέντρο δίπλα

στη λίμνη να 'ναι

ασφαλής και να μην

τον φτάνουν

οι εχθροί του, να 'χει

δροσιά το καλοκαίρι

και τον χειμώνα

που φυσάει ο βοριάς

να κρύβεται και να μην

κρυώνει. Από το κλαδί του

τα έβλεπε όλα. Τα ψάρια

που πλατσούριζαν στον βυθό

ψάχνοντας την τροφή τους

και τα βατράχια

ανάμεσα στις καλάμιές

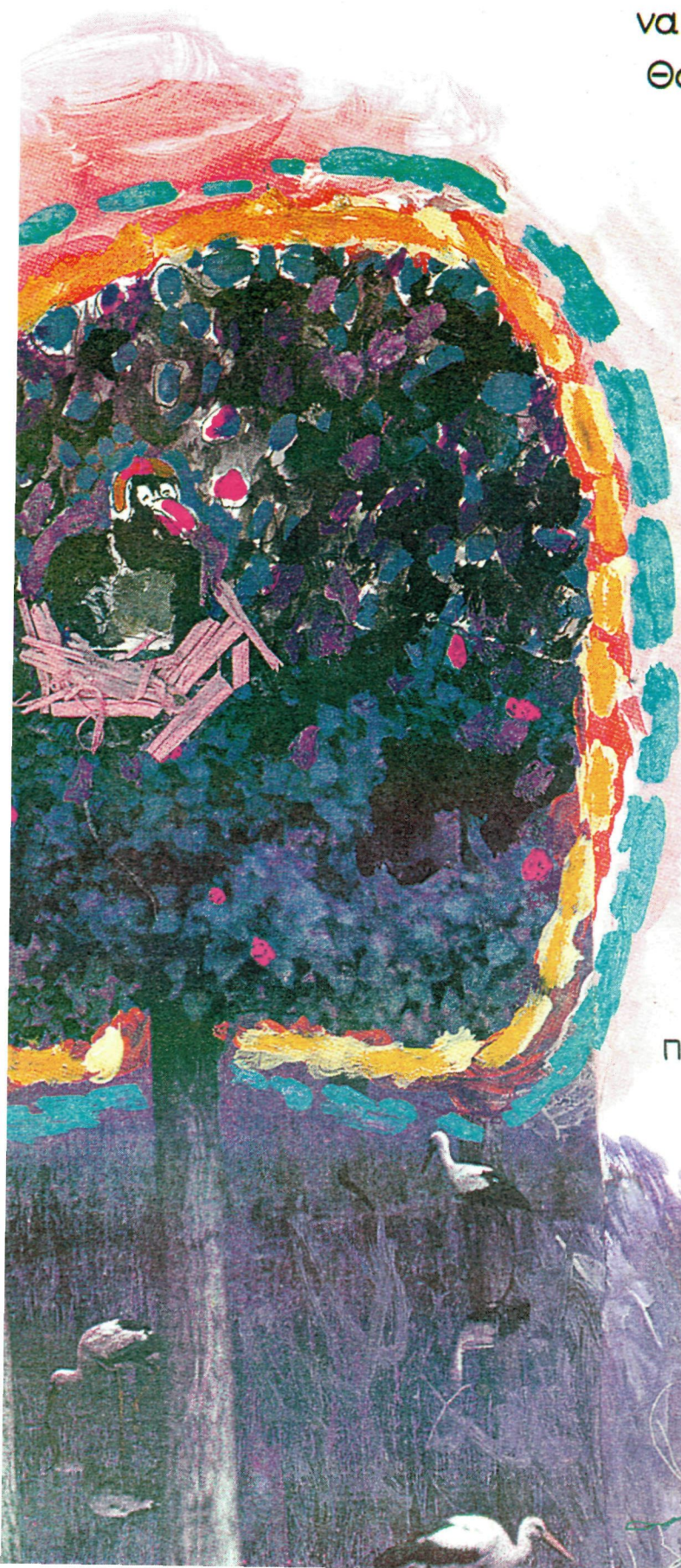
που χαλούσαν τον τόπο

με τα «κουάξ κουάξ»

και τινάζονταν στο νερό

μόλις έβλεπαν τον πελαργό

να πλησιάζει επικίνδυνα.

Ο Μάνος ο μαύρος κορμοράνος άργησε να ξυπνήσει. Η λίμνη του είπε πως αν δεν ήθελε να μείνει νηστικός θα 'πρεπε να ξυπνάει νωρίτερα. Αυτός κούνησε το κεφάλι του, της έκλεισε το μάτι, τέντωσε τις φτερούγες του και πέταξε πάνω απ' τη λίμνη. Στη λίμνη είχε ότι τραβούσε η ψυχή του. Κι ήταν κι ο καλύτερος βουτηχτής. Πετούσε ψηλά και μόλις έβλεπε κάποιο ψαράκι στα νερά της λίμνης έκλεινε τα φτερά του και με ορμή κατέβαινε αρπάζοντάς το με το γερό ράμφος του.

Η λίμνη διασκέδαζε βλέποντας το Μάνο, τους πελεκάνους και τα άλλα πουλιά να βουτάν ξανά και ξανά και τα ψαράκια τρομαγμένα να κρύβονται κάτω απ τα νούφαρα και τις καλάμιές. Ο Μάνος κυνήγησε αρκετά και με γεμάτο το στομάχι του όταν έπιασε να σουρουπώνει επέστρεψε στο δέντρο του.

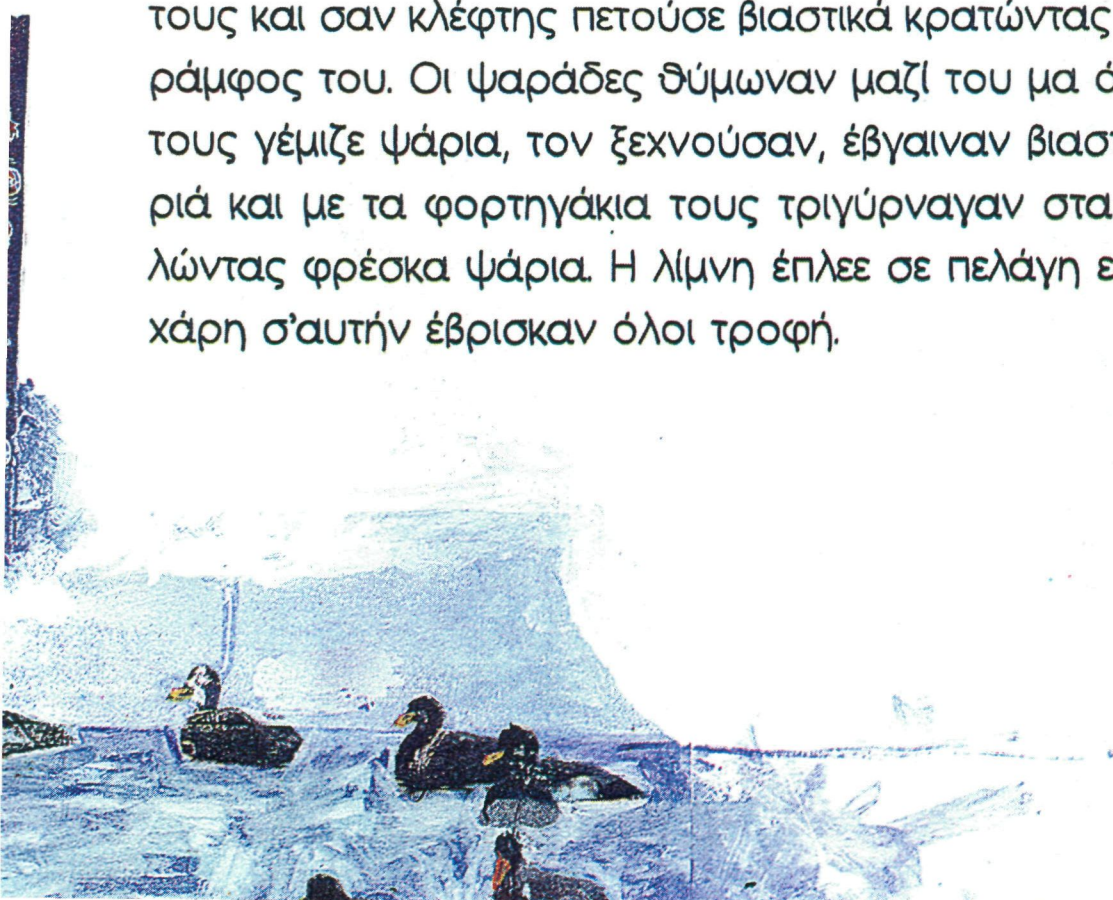

Σιγά σιγά έπεσε το βράδυ. Απόλυτη ησυχία βασίλευσε στη λίμνη. Κοιμόντουσαν μα όχι όλοι. Κάποιοι βγαίνουν τώρα για κυνήγι. Ο Μάνος ο μαύρος κορμοράνος ξύπνησε απ' το κλαψιάρικο κάλεσμα της κουκουβάγιας. Στο διπλανό κλαδί κούρνιαζε η Λάνα μια όμορφη κορμοράνα. Φοβήθηκε και τον παρακάλεσε να' ρθει στη φωλιά της κι από τότε γίναν ζευγάρι αχώριστο.

Τις επόμενες μέρες οι δυο αγαπημένοι κορμοράνοι όπως κι όλα τα πουλιά μάζευαν ξερόκλαδα για να χτίσουν τις φωλιές τους. Η Λάνα γέννησε ένα αυγουλάκι κι όλο χαρά κάθισε να το κλωσήσει.

Ο Μάνος ο μαύρος κορμοράνος πετούσε χαρούμενος πάνω από τη λίμνη κι έβλεπε τους γεωργούς στην εξοχή να σκάβουν με τα εργαλεία τους την γη, να φυτεύουν τους σπόρους και τη λίμνη με το κανάλι να στέλνει το νερό στα χωράφια τους.

Οι ψαράδες μπαίνουν στις βάρκες τους κι ανοίγονταν στη λίμνη. Ο Μάνος ο κατεργάρης βουτούσε ανάμεσα στα δίχτυα τους και σαν κλέφτης πετούσε βιαστικά κρατώντας το ψάρι στο ράμφος του. Οι ψαράδες θύμωναν μαζί του μα όταν η βάρκα τους γέμιζε ψάρια, τον ξεχνούσαν, έβγαιναν βιαστικά στη στεριά και με τα φορτηγάκια τους τριγύρναγαν στα χωριά πουλώντας φρέσκα ψάρια. Η λίμνη έπλεε σε πελάγη ευτυχίας γιατί χάρη σ'αυτήν έβρισκαν όλοι τροφή.

Σήμερα είναι μια μεγάλη μέρα. Η λίμνη από το πρωί έχει ένα χαμόγελο ίσαμε δυο βάρκες. Το αυγό της Λάνας έσπασε και από μέσα βγήκε ένας μικρός κορμοράνος με καφέ χνούδι στο κεφάλι του. Η χαρά του Μάνου ήταν τόσο μεγάλη που παρ'όλιγο να πέσει απ' την φωλιά τους. Ο Μάνος και η Λάνα ήθελαν να μοιραστούν τη χαρά τους και με τα υπόλοιπα ζώα της λίμνης. Τους κάλεσαν όλους, κρέμασαν μπαλόνια στο δέντρο και στήθηκε το πιο τρελό πάρτι. Έφαγαν αυγά πέστροφας και φρέσκο βούτυρο που έφεραν τα βουβάλια, τσίμπησαν καρύδια και φουντούκια που κουβάλησε ο σκίουρος από το δάσος και ήπιαν χυμό βατόμουρου που τους έστειλε η λίμνη. Χόρεψαν, χόρεψαν, κάναν τούμπες πάνω στα νούφαρα, μονόζυγο και κούνια στα δέντρα. Έπαιξαν μπάλα χωρίς στραβοματιές, οι λιμπελούλες την τυφλόμυγα, οι πελαργοί κουτσό και τα βουβάλια τρυπούσαν με τα κερατά τους τα μπαλόνια.

Η λίμνη δεν πίστευε στα μάτια της βλέποντας να χορεύουν η

αλεπού με την πάπια,

ο πελεκάνος με το γριβάδι,

η κουκουβάγια με

τον βάτραχο κι ο πελαργός

με το σκουλήκι.

Χόρεψαν μέχρι

αργά το βράδυ

και ξεθεωμένοι

κοιμήθηκαν

σαν πουλάκια.

Τις μέρες που ακολούθησαν ο Μάνος έπαιρνε το μικρό του για τα πρώτα μαθήματα πτήσης. Του μάθαινε πώς να κουνάει τα φτερά του, να παίρνει κλειστά τις στροφές και ν' ανεβαίνει ψηλά με τον αέρα. Του έδειχνε πώς να βουτάει στη λίμνη και πως ανοίγοντας τα φτερά του να φρενάρει στον αέρα πριν προσγειωθεί στο έδαφος. Η κυρα - Μάρω όμως παραμόνευε, είχε κι αυτή τα δικά της παιδιά που ήταν πεινασμένα. Η λίμνη βλέποντας τον κίνδυνο σήκωσε κύμα και φώναξε: «Μάνο, πρόσεχε». Ο Μάνος κατάλαβε τον κίνδυνο, άρπαξε τον μικρό και πέταξε. Η αλεπού έτρεξε γρήγορα, λίγο έλειψε να τον τσακώσει. Στο τσακ πρόλαβαν να φτάσουν στη φωλιά τους με τη ψυχή στην κούλουρη.

Μια μέρα ο Μάνος ο μαύρος κορμοράνος πέταξε στη λίμνη για το φαγητό της ημέρας. Όμως όσες βουτιές κι αν έκανε δεν κατάφερε να πιάσει κανένα ψάρι. Με άδειο το ράμφος του δεν μπορούσε να γυρίσει στην φωλιά του, σκέφτηκε και το μικρό του κι έτσι ξεκίνησε για τα χωράφια. Εκεί θα 'βρισκε κάποιους

σπόρους. Πετούσε πάνω από τα οργωμένα χωράφια σε χαμηλό ύψος. Ήταν τόσο απορροφημένος που δεν πρόσεξε καθόλου. Ένας κυνηγός του την είχε στημένη. Μια τουφεκιά ακούστηκε. Ένωσε ένα τσούξιμο στη δεξιά φτερούγα του κι όλα άρχισαν να χάνονται από μπροστά του. Έσφιξε το ράμφος του και με όσες δυνάμεις του απέμειναν τράβηξε προς το δέντρο του. Δεν τα κατάφερε όμως και σωριάστηκε

στο έδαφος. Με τις λίγες δυνάμεις που του είχαν απομείνει άρχισε να καλεί σε βοήθεια. Η αλεπού κι ο λύκος κάτι μυρίστηκαν και έτρεξαν προς τα κει. Το δίχως άλλο ο Μάνος ο μαύρος κορμοράνος θα είχε καταλήξει στο στομάχι τους, όμως η τύχη είχε αποφασίσει να πάει με το μέρος του.

Ο Φώτης, ο γιος του ψαρά άκουσε τις φωνές του κι έτρεξε στο σημείο που ήταν πεσμένος. Καθάρισε την πληγή του, έδεσε την φτερούγα του και τον βοήθησε να πετάξει. Από τότε έγιναν οι καλύτεροι φίλοι. Ο Μάνος του μάθαινε να πετάει κι αυτός του μάθαινε το «πετάει πετάει».

Πέρασε ο καιρός κι ήρθε το φθινόπωρο. Ήρθαν και τον χαιρέτισαν οι καλοί του φίλοι που έφευγαν για την Αφρική. Βροχές και καταιγίδες σάρωσαν τη λίμνη.

Ο χειμώνας ήταν βαρύς. Χιόνισε κι ο βοριάς πάγωσε τη λίμνη.

Κρύωνε πολύ και οι πτήσεις του πάνω από

τη λίμνη λιγόστεψαν πολύ.

Δεν έβρισκε τίποτα να φάει

και γύριζε πεινασμένος

στη φωλιά του.

Είχε αδυνατίσει πάρα πολύ.

Η λίμνη τον λυπήθηκε

και παρακάλεσε τον Φώτη

και τους ψαράδες

να τον βοηθήσουν.

Αυτοί του έδιναν

μικρά ψαράκια

κι ο Φώτης του έριχνε

κομματάκια από την ριζόπιτα

της γιαγιάς του.

Ο χειμώνας πέρασε. Ο Μάνος ο μαύρος κορμοράνος προσπάθησε να τον ξεχάσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Το καλοκαίρι που ήρθε παραήταν ζεστό. Ο ήλιος έκαιγε με τις ακτίνες του τη λίμνη και τον κάμπο. Τα σύννεφα χάθηκαν απ' τον ουρανό και δεν έπεσε ούτε μια σταγόνα βροχής. Ο Στρυμόνας, ο μπαμπάς της λίμνης δεν κατέβαζε πια νερά για την κόρη του και η στάθμη της έπεσε πολύ. Οι γεωργοί ήταν στις μαύρες τους. Το νερό δεν έφτανε να ποτίσουν τα χωράφια τους. Αποφάσισαν με το φράγμα να μαζέψουν τα νερά. Η λίμνη άρχισε να ψηλώνει και χωρίς να το θέλει να σκεπάζει τις φωλιές των πουλιών. Αμέσως σήκωσε κύμα και έβαλε τις φωνές.

-Τα πουλιά, τα πουλιά. Πνίγονται τα πουλιά.

Οι φωλιές τους γέμισαν νερά. Τα μικρά τους, τα αυγά τους.

Σταματήστε, σταματήστε.

Πνίγονται, κινδυνεύουν τα μικρά τους, τα αυγά τους.

Τα δέντρα κι αυτά με τόσο νερό δε θ'αντέξουν και θα σαπίσουν.

Και τότε τα πουλιά θ' αναγκαστούν να φύγουν.

Οι γεωργοί δεν άκουσαν τη λίμνη και συνέχισαν να ποτίζουν τα χωράφια τους.

Η λίμνη στενοχωρέθηκε πολύ και ρώτησε το Μάνο...

-Μάνο μαύρε κορμοράνε τι θα κάνετε;

Ο Μάνος ήταν πολύ θυμωμένος με τους γεωργούς.

Έξυσε το κεφάλι του κι έκανε έναν κύκλο πάνω

από τη λίμνη ανήσυχος. Τότε σκέφτηκε τον φίλο

του το Φώτη.

Τώρα τον χρειαζόταν

περισσότερο

από ποτέ. Κι αυτός

τον βοήθησαν και

με το παραπάνω.

Έγραψε σ'ένα πανό

ένα σύνθημα και

με άλλα πουλιά

της λίμνης

που τον ακολούθησαν

άρχισαν να φωνάζουν

συνθήματα στα χωριά

της λίμνης.

«ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ -

ΚΑΤΕΒΑΣΤΕ

ΤΑ ΝΕΡΑ»

Όλοι τ' άκουσαν κι όλοι στενοχωρέθηκαν που τα πουλιά έχαναν τις φωλιές τους. Αποφάσισαν να συγκεντρωθούν όλοι πουλιά, ζώα, κυνηγοί, ψαράδες να βρουν μια λύση στο πρόβλημα. Συζήταγαν, συζήταγαν, η λίμνη άκουγε σκεπτική. Στο τέλος συμφώνησαν όλοι σε μια λύση. Τα πουλιά να χτίσουν λίγο πιο ψηλά τις φωλιές τους και οι γεωργοί να κάνουν λίγη οικονομία στο νερό για να τους φτάνει. Η λίμνη δάκρυσε από τη χαρά της και με τα κυματάκια που τρεμόπαιζαν στην επιφάνειά της τους έστειλε ένα μήνυμα:

ΕΙΜΑΙ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΠΟΥ ΒΡΗΚΑΤΕ ΜΙΑ ΛΥΣΗ ΠΟΥ ΙΚΑΝΟΠΟΙΕΙ ΟΛΟΥΣ ΜΑ ΚΑΙ ΜΕΝΑ. ΕΙΜΑΙ ΠΟΛΥ ΣΥΓΚΙΝΗΜΕΝΗ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ ΧΑΡΑΣ ΜΕ ΠΛΥΜΜΗΡΙΖΟΥΝ. ΦΟΒΑΜΑΙ ΟΜΩΣ ΜΗΠΩΣ ΠΛΗΜΜΥΡΙΣΩ ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΧΩΡΑΦΙΑ ΣΑΣ ΓΙ ΑΥΤΟ ΜΑΝΟ ΑΦΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΤΕ ΤΙΣ ΓΑΛΑΖΙΕΣ ΟΧΘΕΣ ΜΟΥ ΒΟΗΘΗΣΤΕ

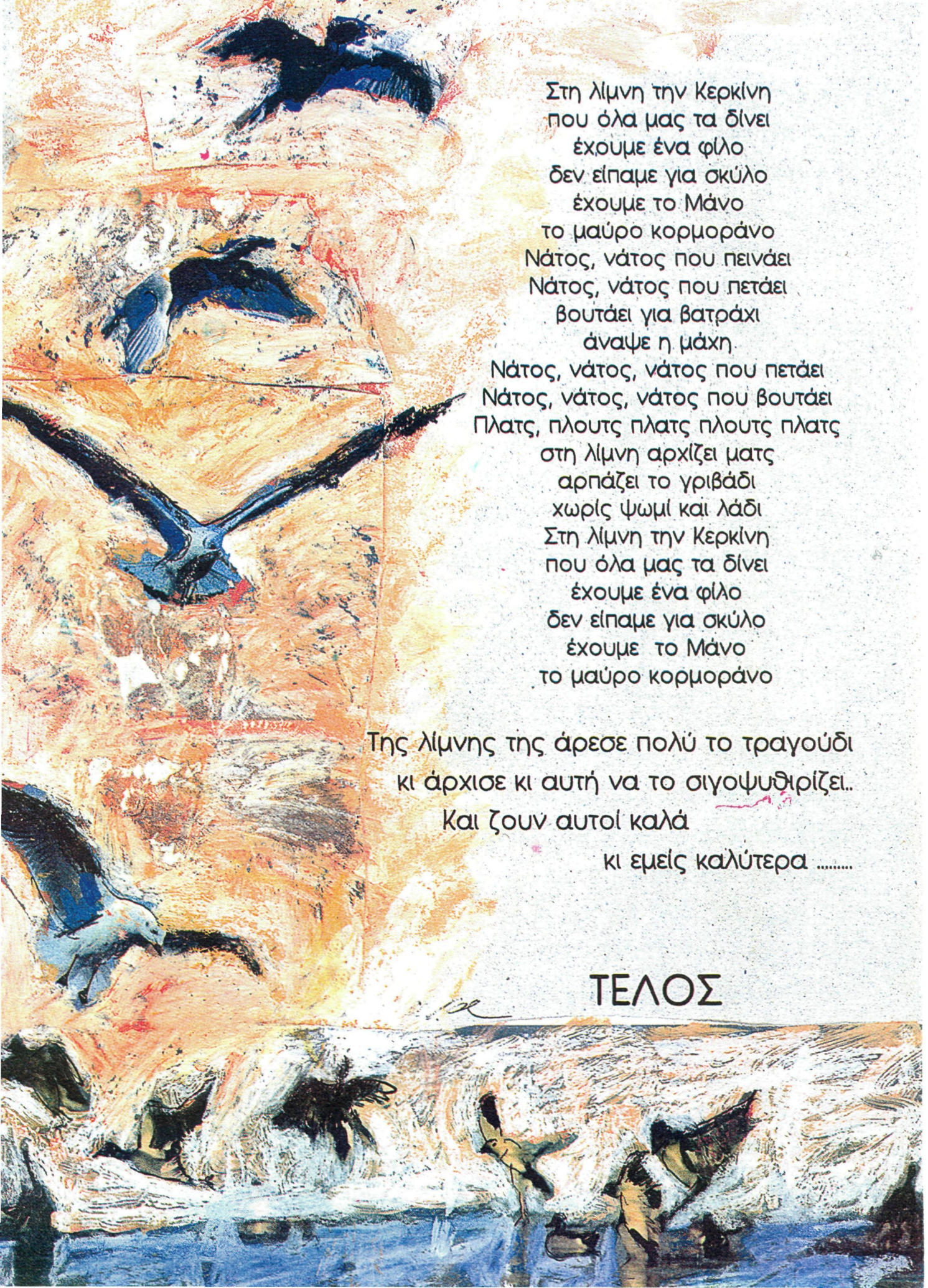
ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΜΟΥ ΝΑ ΦΤΑΣΟΥΝ ΣΤΗ ΓΙΑΓΙΑ ΜΟΥ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑ ΠΟΥ ΜΕΝΕΙ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΜΑΚΡΙΑ.

Έτσι κι έγινε, τα δάκρυα της λίμνης, ποτάμι ολόκληρο έφτασαν στην γιαγιά της τη θάλασσα. Οι γεωργοί ξαναγύρισαν στα χωράφια τους.

Οι ψαράδες στις βάρκες τους. Και τα πουλιά πέταξαν πάνω από τη λίμνη τραγουδώντας ένα τραγούδι για τον Μάνο.

The background of the page is a large, expressive painting. It depicts a face with a rough, textured surface, rendered in warm tones of orange, yellow, and brown. Several birds, possibly terns, are shown in flight around the face, their wings spread wide. The birds are painted in shades of blue, black, and white. The overall style is gestural and somewhat abstract, with visible brushstrokes and a sense of movement.

Στη λίμνη την Κερκίνη
που όλα μας τα δίνει
έχουμε ένα φίλο
δεν είπαμε για σκύλο
έχουμε το Μάνο
το μαύρο κορμοράνο
Νάτος, νάτος που πεινάει
Νάτος, νάτος που πετάει
βουτάει για βατράχι
άναψε η μάχη.

Νάτος, νάτος, νάτος που πετάει
Νάτος, νάτος, νάτος που βουτάει
Πλατς, πλουτς πλατς πλουτς πλατς
στη λίμνη αρχίζει ματς
αρπάζει το γριβάδι
χωρίς ψωμί και λάδι
Στη λίμνη την Κερκίνη
που όλα μας τα δίνει
έχουμε ένα φίλο
δεν είπαμε για σκύλο
έχουμε το Μάνο
το μαύρο κορμοράνο

Της λίμνης της άρεσε πολύ το τραγούδι
κι άρχισε κι αυτή να το σιγοψυθιρίζει..
Και ζουν αυτοί καλά
κι εμείς καλύτερα .....

ΤΕΛΟΣ

